

IX. La Santa Mare Església catòlica. La comunió dels sants

Dll, 5/08/2013 per Josep M. Rovira...

[Contemplació de l'Evangeli](#)

Hem cregut en un sol Déu, Pare, Fill i Esperit Sant. Creiem en el qui Estima, en l'Estimat i en l'Amor.

Com un punt previ, aclariré que quan diem "Crec en un Déu" volem dir en primer lloc: "crec que hi ha un sol Déu"; és allò que creiem, l'objecte material de la fe; en segon lloc, "creiem a Déu", creiem la seva Paraula, el volem imitar -obeir- en tot el que és voluntat seva; en tercer lloc, signifiquem que "creiem envers Déu": atrets per Ell i cap a Ell, en un procés pràctic en que Ell vol que l'imitem i nosaltres volem imitar-lo, tot seguint Jesucrist.

Ara, es produeix en el "Credo" un significatiu canvi de nivell quan afirmem que la nostra fe arriba a abastar l'Església Catòlica. Ara diem que "creiem l'Església", cosa que en català, castellà, francès, etc., queda tan dur que, en la pràctica, hem de dir -deixant la traducció literal del llatí- "crec en l' Església".

Què vol evitar el llatí quan diu: "Credo Ecclesiam"? Vol evitar que el creient digui "Crec en l'Església" exactament igual com quan diu "Crec en Déu". No es tracta de creure en una quarta persona de la Trinitat. Aquí rau el més important: l'Església és servei a Déu, és -tota ella- camí vers Déu. És el lloc en el qual es creu. Però no és Déu, el qual se'ns revela en Jesucrist.

Ara bé, em sento cridat a donar un pas endavant i a assumir que pertanyo a la comunitat de la fe: la veiem i la palpem amb els seus defectes però també amb els dons que Déu li dona: Crist, l'Esperit, l'Evangeli i els Sants.

Perquè l' Església és visible, però ens fa caminar -obedients a la Paraula que ella guarda- vers el Pare invisible a qui, en definitiva, ens sentim atrets, com a fillets. Hem de caminar tot imitant la misericòrdia del Pare, gràcies al seu Do que és l'Esperit Sant.

Ho veiem que Déu s'implica amb la seva Església?

La volada de la fe ens portarà a viure:

a) Contents de ser Església, perquè ella no és una pura organització, al marge de Déu i de les persones humanes; ella no és una pura estructura en la que no hi compti el "cor" de cada un.

b) Lliures; lliures per a ser nosaltres mateixos; lliures per a dir "sí" a Déu amb tot el que som i amb tot el que tenim. Si es produís una autèntica retallada en el nostre creixement com a persones que estimen Déu i els altres, aquesta retallada no és segons el voler de Déu, ja que ell vol que siguem persones i -per tant- siguem lliures com Jesús, el Fill estimat, ple de l'Esperit Sant; com Maria que digué un "sí" de salvació.

Sobre la Comunió dels Sants, només una paraula. Abans he dit que l'Església visible la veiem i la palpem amb tots els seus defectes. Això vol dir que les fallades

i els antitestimonis ens queden a tocar; també els dons o favors de Déu, que es concreten en els seus Sants, ens afecten íntimament: no solament ens queden a prop sinó ens arriben al cor.

Un exemple: em recordo -abans del 1950- l'alegria que em produïa trobar per Barcelona el Dr. Pere Tarrés. Era com de la família i, ara, en el cel, ple de l'Esperit Sant, és més que de la família: forma part de la companyia dels sants de Déu que ens acompanyen com un goig en la vida de fe. La Comunió dels Sants és el gran núvol de testimonis que ens envolten en el camí vers el Regne de Déu.